

З 3 па 28 кастрычніка 2018 года ў Ватыкане будзе праходзіць Сінод Біскупаў, прысвечаны праблемам сучаснага маладога пакалення на тэму “Моладзь, вера і распазнанне паклікання”. Прыняць непасрэдны ўдзел у перадсінадальнай працы могуць і самі маладыя людзі з розных куткоў свету. Для гэтага трэба адказаць на пытанні прапанаванай анкеты. Яна адрасавана моладзі ва ўзросце 16–29 гадоў.

У інтэрнэце па адрасе youth.synod2018.va створаны спецыяльны рэсурс, дзе можна азнаёміцца з прыкладным планам працы сінода, даведацца пра маладых сведкаў веры, у тым ліку і пра святых, прачытаць пасланні Святога Айца, скіраваныя моладзі. Там жа кожны жадаючы малады чалавек можа запоўніць спецыяльную анкету. Яе мэта – дапоўніць меркаванні біскупскіх канферэнцый і прадставіць рэальны вобраз таго, чым живе сённяшняя моладзь. Такім чынам, Касцёл прагне прыслухацца да голасу маладых людзей, ад якіх залежыць будучыня грамадства і супольнасці вернікаў.

Сёння рэдакцыя “Слова Жыцця” прапануе маладым людзям з Гродзенскай дыяцэзіі адказаць на некаторыя пытанні анкеты, створанай у рамках падрыхтоўкі да Сінода Біскупаў на тэму “Моладзь, вера і распазнанне паклікання”.

†

Падумаў пра сябе, калі быў(-ла) дзіцём і цяпер. Наколькі станоўча на Твой асабісты рост паўплывалі наступныя фактары: школа, сям'я, сябры, СМІ (у тым ліку тэлебачанне, інтэрнэт), супольнасці і згуртаванні маладых людзей (спорт, школа, Касцёл), рэлігійная адукацыя, хобі і вольны час, чытанне, музыка? Свядомае жыццё чалавека пачынаецца, вядома, у школе. Гэта адкрыццё свету ведаў, сур'ёзных зносін з сабе падобнымі. Менавіта ў юнацкія гады я вучылася разбірацца ў людзях, у іх шчырасці і намерах. Яшчэ ў школе з настаўніцай беларускай мовы і літаратуры распазнавала сваё жыццёвае пакліканне. Гэта яна натхніла несці святло роднай мовы. Увогуле, школа больш-менш дапамагла мне развіцца як асобе, маім талентам.

Ва ўніверсітэцкія часы здабыла сапраўдных сяброў. Не ўяўляю нават, як можна без іх! Сябры – гэта падтрымка. Людзі, якіх не пужаюць выпрабаванні часам: яны застаюцца побач, калі табе і добра, і дрэнна; падказваюць, калі памыляешся; могуць пакрычаць, але, разам з тым, і пашкадаваць. І гэта павінна быць узаемна. Імкнуся быць добрым сябрам для іншых таксама.

Калі разважаць пра веру, то ў мяне быў свой “Ян Хрысціцель”. Ён дапамог паглыбіць веды пра Касцёл, бо, шчыра прызнаюся, на той момант “плавала” на паверхні. Штодня з удзячнасцю ўспамінаю пра гэтага чалавека ў малітве. Праз яго пазней набыла новых, цудоўных знаёмых, з якімі працягвала развіваць сваю веру. Нейкімі новымі цікавосткамі з хрысціянскага жыцця дзялілася з дзецьмі на ўроках, таму што лічыла сваёй задачай выхаваць грамадзяніна-хрысціяніна... Такі вось ланцужок атрымліваецца, дзе адно чапляецца за другое.

З гэтага і сплятаецца своеасаблівы ружанец жыцця.

Не так даўно я перажыла вялікую радасць – мы з мужам ажаніліся. Гэта было наша асэнсаванае рашэнне. Абодва разумеем:

у сужэнстве вельмі важна захоўваць узаемапавагу, быць прыкладам для дзяцей. Усведамляем, што сям'я павінна быць падмуркам, таму яе неабходна будаваць на хрысціянскіх ідэалах: сумесна наведваць касцёл, святкаваць (не фармальна) урачыстасці, выходзіць дзяцей з першых дзён жыцця ў веры. Будзем прыкладваць на гэтай “будоўлі” ўсе свае намаганні! Спадзяюся, з Божай дапамогай у нас атрымаецца быць шчаслівымі сужэнцамі і бацькамі.

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
10.12.2017 00:00

